

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **B. P.**, narozený dne x
státní příslušností x

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlím Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2020 č. j. x

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 8. 2020 č. j. CPR-37083-3/ČJ-2019-930310-V243 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004 Sb.“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. x následovně. Část výroku znějící: „...podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. ...“ se vypouští; dále část výroku znějící: „...doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 (dva) roky.“ se mění takto a zní: „...doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 (jeden) rok.“; dále část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“; dále část výroku ve znění „Současné se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanovuje doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ se mění a nově zní „Současné se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. napadené rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že tato směřuje proti „rozhodnutí žalovaného správního orgánu, který coby odvolací správní orgán vydal rozhodnutí č.j.: CPR-37093-3/ČJ-2020-930310-V243, ze dne 2. srpna 2020“. Z obsahu žalobních námitek, vyličení výchozího stavu a z rozhodnutí přiloženého k podání soud dovodil, že žaloba byla směřována proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 8. 2020 č. j. x. V žalobě žalobce namítal, že pokládá napadené rozhodnutí za nepřiměřeně tvrdé a odporující požadavkům § 3 správního řádu, neboť poté, co žalovaný vypustil obvinění z nelegálního pobytu a řízení je tak vedeno pouze z důvodu neoprávněné práce, tak takováto protiprávnost nedosahuje intenzity potřebné pro uložení správního vyhoštění. Celková doba protiprávního stavu trvala 3 pracovní dny, proto pokud se jí žalobce dopustil, tak toliko pod tíhou tíživých osobních okolností, resp. pod tíhou finanční tísně. Bezprostředně po odhalení této protiprávnosti se k vytýkanému jednání doznal, a ačkoliv správní orgán nedisponoval důkazy, které by prokazovaly výkon nelegální práce v období od 18. 8. 2019 do 21. 9. 2019, tak žalobce poskytl správnímu orgánu potřebný důkazní materiál v podobě vlastního doznání, které jde zjevně nad rámec skutečností, které byly správnímu orgánu známy. Tento důkazní materiál může sloužit pro další řízení směřující vůči jeho tehdejšímu zaměstnavateli. Doznání a především jeho hloubka tak nejsou bez významu pro činnost správního orgánu a pro činnost oblastního inspektorátu práce, tudíž lze dojít k závěru, že spolupracoval při objasnění řešené protiprávnosti a poskytl policejnímu orgánu součinnost potřebnou

nejen k postihu vůči jeho osobě, ale i vůči osobám majícím na nelegální práci ústřední finanční prospěch. Měl za to, že postih těchto osob je z pohledu generální prevence a ochrany veřejného zájmu nepoměrně více žádoucí, než postih jeho samotného. Pokud porušil právní řád České republiky, tak toliko po velmi krátkou dobu a to navíc z důvodu tíživých osobních okolností, kdy z důvodu finanční tísně podlehl svodům a vykonával neoprávněnou práci. S ohledem na shora uvedené je podle žalobce oslabována závažnost posuzované protiprávnosti, pročez má za to, že je možné působit na jeho osobu i mírnější cestou než skrze uložení správního vyhoštění, a to cestou § 50a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a to nejen s ohledem na skutečnost, že se jednalo o vůbec první protiprávnost, které se žalobce dopustil, ale i s ohledem na to, že v řízení poskytl součinnost. Upozornil také na plynutí doby, kdy od zahájení řízení uběhl takřka rok, a tudíž dle jeho názoru řešená protiprávnost se tak stává vysoce neaktuální.

3. Ve svém doplnění žaloby ze dne 12. 8. 2020 žalobce uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, „*neboť napadeným rozhodnutím byl vypuštěn výrok stran právní kvalifikace dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 rozhodnutí, čímž dochází k nesouladu výrokové části rozhodnutí s odůvodněním, neboť právě dle tohoto ustanovení je odůvodňováno uložení správního vyhoštění, tj. správní orgán tuto právní kvalifikaci vypouští z výroku, avšak dle vypuštěného důvodu pro uložení správního vyhoštění odůvodňuje uložení předmětného opatření.*“
4. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul skutkový stav a uvedl, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydaným pod č.j. x ze dne 21. 8. 2019, uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., správní vyhoštění a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky. Důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a byl na území České republiky zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání. Proti citovanému rozhodnutí bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání. Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím č.j. x ze dne 3. 8. 2020 dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. napadené rozhodnutí o správním vyhoštění změnilo tak, že vypustilo ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., dále napadené rozhodnutí změnilo v části týkající se délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v části týkající se počátku doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a v části týkající se stanovení doby k vycestování. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. potvrzeno. Rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 4. 8. 2020. Následně bylo žalovaným vydáno usnesení dne 4. 8. 2020 pod č.j. x, kterým byla opravena zřejmá nesprávnost v totožnosti žalobce, uvedená nad výrokem rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto usnesení nabylo právní moci dne 21. 8. 2020. Dne 24. 8. 2020 vydalo ředitelství pod č.j. x opravné rozhodnutí, neboť při písemném vyhotovení rozhodnutí o správním vyhoštění č.j. x ze dne 3. 8. 2020 došlo v textu výroku rozhodnutí ke zřejmé nesprávnosti vzniklé chybným přepisem. Nesprávně

bylo uvedeno, že část výroku znějící „...podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. ...“ se vypouští, přičemž mělo být uvedeno, že se vypouští část výroku „...podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. ...“. Opravné rozhodnutí bylo zmocněnému zástupci cizince doručeno dne 24. 8. 2020 a v době vyjádření nenabýlo právní moci. Žalovaný k aktuálně uplatněným žalobním námitkám odkazoval nejen na odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně, ale také na odůvodnění své, neboť měl za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

5. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného sdělil, že nikdy neobdržel opravné usnesení týkající se napadaného rozsudku. Přičemž pokud jde o opravné rozhodnutí ze dne 24. 8. 2020, tak to napadl řádným opravným prostředkem, neboť je toho názoru, že z § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, vyplývá, že lze vydat opravné rozhodnutí toliko za situace, jedná-li se o opravu zřejmé nesprávnosti písemného vyhotovení rozhodnutí. V tomto případě daná podmínka splněna nebyla, neboť není pravdou, že by bylo možné označit každý projev nepřezkoumatelnosti jakožto administrativní chybu. Dle jeho názoru by vydání opravného rozhodnutí přicházelo v úvahu za situace, kdy by zjevná nepřesnost byla obsažena toliko ve výrokové části rozhodnutí, avšak v jeho případě se předmětná nepřezkoumatelnost hojně objevuje i v odůvodnění rozhodnutí, kde správní orgán na str. 5 a 6 odůvodnění opakovaně tvrdí, že jsou dány důvody pro vydání rozhodnutí dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., a naopak je zapotřebí vyjmout kvalifikaci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. Postupem správního orgánu by tak sice došlo k odstranění vad uvedených ve výroku rozhodnutí, avšak vady obsažené v jeho odůvodnění by přetrvávaly. Žalobce má za to, že jediným správným procesním postupem je zrušení napadaného rozhodnutí jakožto celku. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. II ÚS 237/2002 (SbUS, sv. 29, s. 327), které uvádí: *„Není však možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil (v tomto případě zásadně) obsah rozhodnutí. Takový postup zakládá důvodné pochybnosti o správnosti rozhodování příslušného celního orgánu, nasvědčuje libovůli jeho rozhodování a je jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty, jenž je imanentní pojmu ‚právního státu‘ (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Při posuzování napadených rozhodnutí celního ředitelství měl soud už jen z tohoto hlediska přistoupit k jejich zrušení pro nepřezkoumatelnost.“*
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 8. 2019 v době od 9:00 do 11:00 hodin byla prováděna pobytová kontrola dle § 167 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. Byla zaměřena na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnání bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo provozují dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, dále na pátrání po

hledaných osobách a odcizených věcech. Kontrola byla provedena v prostorách rekonstrukce domu na adrese Praha 2, Rubešova 9 (dále jen „Stavba“). Zde byl žalobce kontrolován při výkonu pomocných prací v prostoru tohoto staveniště, manipuloval zde se stavebním materiálem. Byl vyzván k prokázání totožnosti, kdy předložil biometrický pas Moldavské republiky č. x, ve kterém bylo vyznačeno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru ze dne 17. 8. 2019. Z tohoto důvodu byl vyzván, aby předložil doklad opravňující ho k výkonu práce na území České republiky. Žádný doklad opravňující ho vykonávat pomocné práce na Stavbě nepředložil, tudíž došlo k zaměstnání na území republiky bez povolení k zaměstnání a tedy neoprávněně. Dne 21. 8. 2019 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Dne 21. 8. 2019 byl proveden výslech účastníka správního řízení, při kterém žalobce vypověděl, že do České republiky přicestoval z Moldavska, byl zde již předtím v roce 2018 jako turista. Na území předem neměl domluvenou žádnou práci, po příjezdu při hledání práce narazil na stavbu, kde úspěšně požádal o práci. Za zprostředkování práce nic neplatil a firmu, pro kterou pracoval, neznal. Úkoly dostával od stavbyvedoucího France Pavla. Na území Moldavské republiky žije jeho matka a manželka, pracoval zde v armádě. Dále také dodal, že vyhoštění by znamenalo, že si nebude moci přivydělat na území Evropské unie. Ve správním spise je také obsaženo závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky k možnosti vycestování cizince ev. č. ZS50433, které potvrzuje, že vycestování cizince je možné.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 roky, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Žalobce v podané žalobě uplatnil mj. námitku nepřezkoumatelnosti, proto se soud nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).

12. Městský soud v Praze shledal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže, které odkazují na vypuštěné ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, přestože rozhodnutím č. j. x ze dne 24. 8. 2020 bylo řečeno, že z výroku napadeného rozhodnutí bude vypuštěno ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Konkrétně žalovaný uvedl: *„Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla správním orgánem I. stupně stanovena v délce 2 roků. Vzhledem ke změně posouzení protiprávního jednání cizince, kdy ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb. bylo vypuštěno z výrokové části rozhodnutí, neboť cizince svým jednáním skutkovou podstatu tohoto zákonného ustanovení nenaplnil, byla doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie stanovena odvolacím orgánem v délce 1 roku.“* Dále také žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí sám uvádí, že nejsou dány důvody pro použití § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců *„Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo cizinci uloženo dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., neboť cizince pobýval na území České republiky v období od 18.8.2019 do 21.8.2019 bez platného oprávnění k pobytu. Odvolací orgán po prostudování spisového materiálu dospěl k závěru, že v daném případě nelze toto ustanovení aplikovat.“* Následně je však v napadeném rozhodnutí uvedeno, že námitka žalobce týkající se nesouhlasu s aplikací ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, je neoprávněná, protože jsou dány důvody pro správní vyhoštění dle tohoto bodu: *„K námitce týkající se nesouhlasu cizince s aplikací ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. odvolací orgán uvádí následující. Držitelé biometrických pasů Moldavska jsou při překračování vnějších hranice smluvních států osvobozeni od vízové povinnosti pro předpokládaný pobyt na území, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů a jejichž účelem není výkon výdělečné činnosti (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 a § 4 nařízení Vlády č. 215/2017 Sb.). Je tedy zcela zřejmé, že výkon pracovní činnosti na stavbě byl v situaci cizince, pouze na základě biometrického cestovního dokladu, vyloučen. Již samotné zjištění, že cizinec v době od 18. 8. 2019 do 21. 8. 2019 nebyl držitelem víza, či oprávnění k pobytu, je důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. S ohledem na uvedené, neshledal odvolací orgán předmětnou odvolací námitku za oprávněnou.“* Soud v této části souhlasí s názorem žalobce, že postupem správního orgánu došlo k odstranění vad ve výroku, ale vady obsažené v odůvodnění přetrvávaly a odůvodnění napadeného rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Tato nepřezkoumatelnost není jen důsledkem citovaných pasáží, ale celých odstavců, jichž jsou tyto pasáže součástí. Nelze totiž jednoznačně určit, do jaké míry byly další závěry vyslovené v těchto odstavcích ovlivněny zmíněnými skutečnostmi, které měly být v návaznosti na změnu ve výroku také upraveny odpovídajícím způsobem. Napadené rozhodnutí tak považuje soud za nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015 č. j. 7 As 270/2014-33).
13. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

14. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí je zmatečné, nesrozumitelné, nepřezkoumatelné, soud v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudku č. j. 5 A 157/2002-35 ze dne 9. 6. 2004 se dalšími žalobcovými námitkami věcně nezabýval.
15. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle ust. § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 1 428 Kč dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Náhrada nákladů řízení tak celkem činí částku ve výši 8.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. října 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně